

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1075

22.10.2023 (134)

Kansallisen yhteisön ja elitismien välinen johtajuus

Michael Kühneniltä

ERNST RÖHM

Niin kiistaton kuin Rudolf Hess on kansallissosialistisen ajatusyhteisön piirissä kaikkialla valkoisessa maailmassa, Ernst Röhm on yhtä kiistanalainen. Silti SA:n esikuntapäällikkö on myös yksi kansallissosialismin suurista johtajapersoonista, vaikka hän eroaa tyypiltään Rudolf Hessistä. Mutta juuri tämä osoittaa, miten valtava on kansallissosialistisen johtajuuden kirjo.

Ernst Röhm ruumiillistaa kuten kukaan muu SA:n ja siten kansallissosialismin poliittisen sotilaallisuuden suuruuden ja tragedian: esikuntapäällikkö oli suuri kapinallinen, kaiken vastarinnan murtautunut Landsknechtin johtaja, luonnostaan vallankumouksellinen, taistelija porvaristoa vastaan, intohimonsa puolesta sotilas.

Rajattomalla omistautumisella ja uhrautuvaisuudella, horjumattomalla tahdonvoimalla ja rajattomalla toverillisuudella miehiään kohtaan hän voitti karkeiden SA-taistelijoiden sydämet ja takoi SA:sta puolueen vallankumouksellisen työkalun, joka voitti voiton ja mahdollisti Kolmannen valtakunnan.

Ernst Röhm käveli syksyllä 1933 valtakunnan voiton puoluekokouksessa Adolf Hitlerin rinnalla kunnioittaen liikkeen kaatuneita - koskaan aikaisemmin tai sen

jälkeen ei puolue- ja toveri ollut saanut tällaista näkyvyyttä ja kunniaa. Se oli symbolinen osoitus Führerin kiitollisuudesta ja tunnustuksesta ainoalle duzyväälle ja kovimmalle ja menestyneimmälle taistelutoverilleen!

Näiden kahden miehen taisteluyhteys oli alkanut hyvin varhain: vuoden 1919 villoinä päivinä Münchenissä voimakas Reichswehrin kapteeni Röhm, joka salaa vartioi arsenaaleja kansallista mullistusta varten ja työskenteli väsymättä muodostaakseen vallankumoukselliset sotilasjoukot "Berliinin marssia" varten, oli jo edistämässä silloin vielä suurelta osin tuntematonta pienen NSDAP:n puoluejohtajaa, tuli puoluetoveriksi ja johti yhä uusia miehiä SA:han. Kun Röhm vihdoon onnistui ja eri vallankumoukselliset asevoimat yhdistyivät yhtenäiseksi "Deutscher Kampfbundiksi", hän sai myös sen asettumaan Adolf Hitlerin poliittisen johdon alaisuuteen. Näin Adolf Hitleristä oli Röhmien tuella tullut Saksan kansallisen uudestisyntymisen avainhenkilö jo vuonna 1923, ja sellaisena hän pysyi siitä lähtien.

Ernst Röhm, intohimoinen sotilas, joka halusi antaa sotilaille niille kuuluvan paikan kansallisessa yhteisössä, joka pohjimmiltaan näki taistelijassa vain todellisen ihmisen ja sotilasjoukoissa vain kansallisen vallankumouksen välineen, tuli kuitenkin aikaisemmin kuin kukaan muu siihen käsitykseen, että sotilaista oli tultava poliittisia ja että heidän oli alistuttava poliittiselle johtajalle, kansanjohtajalle, joka saattoi viedä mukanaan ja vakuuttaa taistelujoiden lisäksi koko kansan.

Henkilökohtainen kunnianhimo oli Ernst Röhmille vierasta, hän taisteli päämääränsä ja sen miehen puolesta, jossa hän oli tunnistanut kohtalon valinnan - Führer Adolf Hitlerin!

Marraskuun 9. päivän 1923 kansannousu epäonnistui - Ernst Röhm onnistui välttämään oikeudellisen tuomion, vaikka hän oli osallisena tapahtumiin ja vaikka hänellä oli aivan ratkaiseva rooli kansannousuyrityksen valmistelussa. Häntä suojasi edelleen aktiivisen Reichswehrin upseerin univormu, joka tiesi liikaa hänen esimiehistään ja hänen horjuvasta uskollisuudestaan järjestelmälle ja Reichswehrin salaisuuksille. Näin hän pystyi jatkamaan työtään ja vuoden 1923 jälkeen hän otti haltuunsa nyt kielletyn SA:n johdon, jonka lailliseksi suojaksi hän loi uuden voimakkaan sotilasjärjestön Frontbannin. Tämän oli määrä valmistella uutta vallankaappausyritystä, mutta Adolf Hitler oli tehnyt epäonnistuneesta kansannoususta erilaiset - ja oikeat - johtopäätökset ja päätyi laillisen ja poliittisen taistelun kannalle.

Ernst Röhm, joka oli uskollinen Führerille ja puolueelle, mutta joka ei koko persoonallisuutensa vuoksi kyennyt tunnustamaan tämän päätöksen oikeellisuutta, erosi SA:n johdosta ja ryhtyi myöhemmin sotilaskoulutustyöhön Bolivian

armeijassa. Tällä tavoin hän osoitti kurinalaisuuttaan puolueen johtoa ja yleistä poliittista linjaa kohtaan ja osoitti olevansa aidosti kansallissosialistinen johtaja. Hän tunsu vastuunsa, ymmärsi, että muut olivat sopivampia tälle tielle, eikä halunnut olla tiellä. Hän luopui kaikesta poliittisesti rakentamastaan ja vetäytyi, kunnes puolue tarvitsi häntä uudelleen.

Vuoden 1930 lopulla, suuren vaalimenestyksen jälkeen, joka teki NSDAP:sta toiseksi vahvimman puolueen ja sai sen SA:n paisumaan vastustamattomasti, SA:n silloinen johto osoittautui kyvyttömäksi selviytymään taistelun uuden vaiheen tarpeista - SA ajautui syvään kriisiin juuri kun puolue valmistautui taistelemaan tosissaan vallasta ja tarvitsi tätä poliittista puoluearmeijaa enemmän kuin koskaan. Adolf Hitler kutsui vanhan ystävänsä ja taistelutoverinsa takaisin - ja Ernst Röhm tuli välittömästi ja epäröimättä. Jos hän oli kerran vastuuntunnon uhrannut poliittisesti kaiken ja vetäytynyt, jotta hän ei olisi ollut tiellä, niin nyt hän luopui turvallisesta henkilökohtaisesta olemassaolostaan, koska puolue tarvitsi häntä jälleen ja koska Führer kutsui hänet! Näistä ratkaisevista vuosista vallankaappaukseen asti ja sen jälkeen on tullut SA:n historian ikuista kunniaa, ja ne ovat erottamattomasti sidoksissa esikuntapäällikön nimeen ja persoonaan.

Vuodenvaihteessa 1933/34 Führer tunnusti tämän kiitospuheessaan ja uudenvuodenviestissään, jotka ilmestyivät kaikissa Saksan sanomalehdissä ja joissa hän kehui Röhmien "katoamattomia ansioita" kansallissosialistisen vallankumouksen hyväksi. Se päättyi Führerin sanoihin:

"Tämän kansallissosialistisen vallankumousvuoden lopussa minua kehoitetaan siksi .... vakuuttamaan teille, kuinka kiitollinen olen kohtalolle siitä, että saan kutsua teidän kaltaisia miehiä ystävikseni ja taistelutovereikseni. Lämpimässä ystävytydessä ja kiitollisena arvostuksena, Sinun Adolf Hitlerisi."

Vain seitsemän kuukautta myöhemmin, reaktion juonittelun seurauksena, esikuntapäällikkö syrjäytettiin ja ammuttiin yhdessä SA:n parhaiden ja uskollisimpien johtajien kanssa. Olen raportoinut näistä tapahtumista ja niiden arvioinnista NEUE FRONT -yhteisössämme useaan otteeseen muualla. Tämä ei kuulu tähän, koska se ei tuo uutta valoa Ernst Röhmien persoonallisuuteen johtajana, vaan johtaa aiheeseen vallankumouksen ja taantumuksen sovittamattomasta vastakkainasettelusta, jotka ovat aina kuolemanvihollisia - esikuntapäällikkö joutui tämän kuolemanvihan uhriksi. Hänkin oli traaginen hahmo, sillä hän kaatui omien toveriensa käsissä, sen liikkeen nimissä, joka tuskin olisi voittanut ilman häntä, ja Führerin käskystä, jolle hän oli syvästi omistautunut ystävänsä ja taistelutoverina ja jonka nimi hänen huulillaan hän kuoli - taantumuksellisten juonittelujen vuoksi, jotka nähtiin läpi liian myöhään.

Tässä vaiheessa on vain vielä kerran yhteenvetona todettava, että esikuntapäällikkö oli loppujen lopuksi oikeassa varoituksissaan ja ajatuksissaan ja että Kolmannen valtakunnan epäonnistuminen oli syy-yhteydessä 30. kesäkuuta 1934 tapahtuneeseen tragediaan.

On myös jälleen kerran korostettava, että Ernst Röhm ei koskaan suunnitellut vallankaappausta Führeriä vastaan - "Röhmin vallankaappaus" oli vallankaappaus Ernst Röhmiä ja kansallissosialistista vallankumousta vastaan, joka asetti Führerin aivan liian monilla aloilla riippuvaiseksi niistä taantumuksellisista voimista hallinnossa, taloudessa ja ennen kaikkea Reichswehrissä, jotka kaatoivat historian ensimmäisen kansallissosialistisen kansanvallan petoksella.

Peruuttamaton ja intohimoinen sitoutumisemme tähän suureen taistelijaan ja kapinalliseen, tähän kansallissosialistijohtajaan, joka oli SA:n esikuntapäällikkö, voi jäädä kiistanalaiseksi filisteiden ja tietäjien keskuudessa; meille se on taantumuksen vastaisen taistelun vaikein julistus ja siten vala toisen vallankumouksen loppuun saattamiseksi! UUSI RINTA -yhteisömme on julistanut rehabilitoidun esikuntapäällikön kuoleman vuosipäivän - 30. kesäkuuta - taantumuksen vastaisen taistelun päiväksi.

DR. JOSEF GÖBBELS

Tohtori Goebbels, NSDAP:n valtakunnan propagandajohtaja, kansanvalistuksen ja propagandan valtakunnanministeri ja Saksan viimeinen valtakunnankansleri, on kolmas kansallissosialismin historiallisista johtajista, joita me erityisesti kunnioitamme - jälleen kerran täysin erilainen hahmo kuin puoluetoverit Heß ja Röhm, mutta jälleen kerran kansallissosialistinen johtajapersoona, joka on malliesimerkki ja esimerkki:

Führerin sijaisen, poliittisen johtajan, joka uhraa itsensä velvollisuuden ja tehtävän palveluksessa, intohimoisen puolueetyöläisen, ja esikuntapäällikön, elinvoimaisen poliittisen sotilasjohtajan, joka murtaa kaiken vastarinnan, kapinoi tukahduttavaa normaaliutta vastaan ja on tietoinen vallankumouksellinen miinusmerkkistä maailmaa vastaan, rinnalle tulee nerokas puhuja ja propagandisti, jota on kutsuttu ainoaksi voittamattomaksi saksalaiseksi komentajaksi toisessa maailmansodassa.

Tohtori Goebbels oli vastuussa kotirintaman moraalista, sinnikkyuden tahdon, velvollisuudentunnon ja luottamussuhteen herättämisestä, vahvistamisesta ja ylläpitämisestä Saksan kansan johtoon - ja hän täytti tämän tehtävän nerokkaasti, lakkaamattomalla tahdonvoimalla, mielikuvituksella ja väsymättömällä, itseään kuluttavalla työllä ja jatkuvalla toimintavalmiudella. Kotirintama kuitenkin seiso

Führerin rinnalla - ei ainoastaan suurten voittojen tunnekuohuissa, ei ainoastaan ahdistavina kuukausina, jolloin kohtalon vaaka heilahti, vaan aina kuolevan valtakunnan viimeisiin päiviin saakka - kansa työskenteli, taisteli, uhrautui ja kuoli luottaen johtajuuteen ja tietäen, että taistelu, joka ratkaisisi Saksan tulevaisuuden pitkäksi aikaa, oli kohtalokas. Tämä on ennen kaikkea tohtori Goebbelsin ansiota.

Hänen horjumaton lojaalisuutensa ja propagandistinen vaikutuksensa tulevaisuuteen, johon hänen viimeiset ajatuksensa ja ennennäkemätön uhrautuva kuolemansa yhdessä perheensä ja lastensa kanssa suuntautuivat, on jo kerrottu tässä aiemmassa jaksossa.

Rudolf Hess, jonka viimeiset sanat Nürnbergin voitontuomioistuimessa, joka oli hänen viimeinen julkinen esiintymisensä ennen kuin hänet haudattiin elävältä, huipentuivat ylpeään lauseeseen: "*En kadu mitään!*". - Ernst Röhm, joka kuoli sanat "*Mein Führer!*" huulillaan - Dr. Goebbels, joka viimeisessä suuressa radiopuheessaan Führerin syntymäpäivänä vuonna 1945 tunnusti uskonsa Adolf Hitleriin ja kuoli oman uhrikuolemansa muutama tunti hänen jälkeensä, johon hänen vaimonsa ja lapsensa seurasivat häntä: he kaikki ovat kansallissosialistisen johtajuuden todellisia malleja, jotka elivät ja kuolivat täynnä uskollisuutta ja uhrautuvaisuutta kuolemaan asti, kuten NSDAP:n puolueohjelma vaatii, jonka viimeisessä lauseessa puoluejohtajat sitoutuvat tehtävänsä täyttämiseen henkensä uhalla.

Kukaan heistä ei ollut kiinnostunut henkilökohtaisesta vallasta, kukaan heistä ei käyttänyt sitä väärin henkilökohtaisiin tarkoituksiin, kukaan heistä ei menettänyt yhteyttä kansaan ja seuraajiinsa - he kaikki pysyivät tovereina ja kansan tovereinaan. He kaikki ovat traagisia hahmoja valtavassa kapinassa miinusmerkkistä maailmaa vastaan, joka epäonnistui ensimmäisellä yrityksellä ja jonka voima mallina tuleville sukupolville osoittautuu selvimmin heidän lopullisessa ja täydellisessä seurauksessaan, heidän oman henkensä uhraamisessa.

Tohtori Goebbels ei kuitenkaan ole roolimalli ainoastaan kuolemassa, vaan hän on sitä myös kansallissosialistien johtajana ensimmäisen taistelujakson ja vallassaolovuosien aikana.

Tohtori Goebbels liittyi NSDAP:hen 1920-luvun puolivälissä ja eteni puolueessa sitkeästi ylöspäin - pikkusihteeristä ja väsymättömästä kokousten puhujasta Länsi-Saksan piirissä valtakunnan pääkaupungin Gauleiterin virkaan, jonka hän otti hyvin vakavasti ja säilytti kuolemaansa asti - Berliinin valloittajana, joka voitti valtakunnan punaisen pääkaupungin kansallissosialismille - valtakunnan propagandajohtajaksi, valtakunnan ministeriksi ja lopulta kansleriksi kaaduttuaan, oli hänen kohtalonsa kulku. Kova ja väsymätön työ mahdollisti tämän nimettömän opiskelijan ja pennittömän akateemikon nousun propagandan mestariksi, samoin

kuin hänen neroutensa ja hieno ja syvästi taiteellinen tuntemuksensa saksalaisen kansallissielun ja yleisen mielipiteen virtauksista.

Propaganda oli hänelle sekä taidetta että tiedettä - ja molemmissa hän hallitsi sen alhaalta ylöspäin. Hän kuului puolueen radikaaliin, sosiaalivallankumoukselliseen siipeen ja pysyi koko elämänsä ajan häikäilemättömän porvarinvastaisena vallankumouksellisena, joka kärsi syvästi Kolmannen valtakunnan vuoden 1934 jälkeen tekemistä kompromisseista taantumuksen kanssa; silti hän ei koskaan horjunut lojaaliudessaan Führerille ja puolueen määrätylle linjalle.

Kun Führer sodan aikana yhä enemmän hautautui sotilaallisiin ongelmiin, ei juuri koskaan puhunut julkisesti ja vain harvoin paneutui valtion- ja puoluejohtamiseen liittyviin kysymyksiin, tohtori Goebbels ei pyrkinyt täyttämään tätä aukkoa henkilökohtaisesta kunnianhimosta vaan vastuuntunnosta, joka johtui hänen omien kykyjensä tuntemisesta ja ehdottomasta lojaalisuudesta. Hän katsoi tarpeelliseksi, että sodan ajaksi, jos johtajan oli itse valvottava sodan johtamista, hänen oli uskottava hallituksen käytännön arborit toiselle; ja hän uskoi oikeutetusti, että hän oli siihen tarkoitukseen sopivin mies! Mitä pahemmaksi tilanne kävi, sitä suuremmaksi tuli pienen lääkärin vastuuntunto, joka oli kaikkialla paikan päällä ja otti hoitaakseen kaikki ne tehtävät, joita kukaan muu ei halunnut tehdä - hän oli se, joka kohtasi kansan loppuun asti, meni pommitettuihin kaupunkeihin ja puhui katkeroituneille pommin uhreille herättäen heidät uuteen innostukseen - hän otti vastuun siviililentopuolustuksesta, sai lähes rajoittamattomat valtuudet heinäkuun 20. päivän 1944 jälkeen, ja hän oli ensimmäinen, joka sai tehtäväkseen. heinäkuun 1944 lähes rajoittamattomat valtuudet kokonaisvaltaisen sotaponnistuksen komissaarina ja lopulta - aivan liian myöhään - nimitettiin Führerin testamentilla seuraajahallituksen valtakunnankansleriksi.

Mutta kaikki hänen voimansa olivat liian vähäisiä ja tulivat liian myöhään. Tohtori Goebbels ponnisti kaikin voimin kaatumista vastaan, mutta hänen valtansa ei riittänyt - hän ei pyrkinyt ulkoministerin tai edes kanslerin virkaan työntääkseen itseään eturiviin, vaan koska hän uskoi voivansa vielä kääntää kohtalon kulkua. Mutta hän ei saanut tilaisuutta yrittää. Niin kauan kuin valtakunnalla oli vielä valta määrätä omasta kohtalostaan, kokonaan tai osittain, tohtori Goebbeis pysyi puolueen linjan ja hallituksen politiikan äänitorvena, eikä hänellä ollut omaa toimeenpanovaltaa propagandan ulkopuolella - ja kun hän yhä enemmän sai täydet valtuudet, oli liian myöhäistä itsenäiselle politiikalle.

Vallankumouksellinen, josta tuli valtakunnankansleri hänen kaaduttuaan, tarjosi Stalinille yksipuolista aselepoa ja liittoutumien muuttamista, kun hän vetosi tulevaan radikaalisosialistiseen, yhdistyneeseen Eurooppaan Saksan ja Venäjän yhteisjohdon alaisuudessa, muutaman tunnin kuluessa valtakaudestaan, mutta se oli liian myöhäistä - se oli viimeinen ele sen politiikan puolesta, jota tämä suuri

vallankumouksellinen oli pitkään pitänyt oikeana, mutta valtakunta oli maassa, se ei voinut enää tarjota mitään venäläiselle "Vozdille" ("Führerille", kuten Stalin mieluummin kutsui itseään). Muutamana tunnin odottelun ja väliaikaisen Berliinin aselevon jälkeen Moskovasta tuli Saksan tarjouksen hylkääminen ja vaatimus ehdottomasta antautumisesta. Viimeinen valtakunnankansleri lähti kuolemaan - vapaaehtoisesti perheensä seuraamana: hänen vaimonsa julisti omasta puolestaan ja lastensa puolesta, että elämä sodanjälkeisessä alistetussa Saksassa ilman Führeriä ja kansallissosialistista valtiomerkkiä oli sietämätöntä, merkityksetöntä ja arvotonta.

Ja niin se syntyi! Se, mikä yksin voi antaa arvoa ja merkitystä elämälle tämän päivän miinusmerkkisessä BRD-yhteiskunnassa, on väsymätön taistelu ja täydellinen henkilökohtainen sitoutuminen järjestelmää ja voittajien maailmaa vastaan, johon tohtori Goebbelsin, pelottoman sydämen pienen tohtorin, esimerkki, elämä ja asenne antavat meille voimaa!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUSSAUBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitung Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Alle Nationalsozialisten sind einmütig aufgerufen: Voller und unerschütterlicher Willen schloß er sich dem Kampf um die Erlösung seines Volkes an!

Die Bewegung ist zwar nicht so groß wie früher, aber die Größe des heutigen Kampfes ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Die vornehmste Aufgabe ist aber nicht die Völkerrückbildung – gegen alle Wissenschaftler (Dr. Eugen Fischer, Hans Mittel und Ewaldsburg, Christburg und Rassenforschung).

Ob "Jagd" oder "Utopie", ob in "Waldung" oder im "Brennender", ob in "Propaganda" oder in "Kampf" oder in einem "Kampfbild" anderer Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hilf Hitler!
Gerhard Laska

Kansallissosialisten Uutislehti
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (132)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eturaportti
Mollyn haastattelu
Kolmas osa

NNK: Nykyiset projektit ovat selvästi filosofisia ja taiteeseen liittyviä.

Kerro näkemyksestä tilaisten aiheiden vaikutuksesta politiikkaan.

Molly: Adolf Hitler and the Army of Mankind (www.mourningtheincident.com/truth.htm): Yritän edelleen päivittää kuvagalleriaa, mutta enimmäkseen olen keskittynyt Adolf Hitlerin ja ihmiskunnan armojen. Minulla on nyt 21 sivua, ja minulla on vielä paljon tekemistä. Toisen maailmansodan tutkiminen on varsinainen miunakenttä. Eivät tietoa yhdistä asiasta ja löydät kaksi muuta tulkittavaa asiaa. Tuntuu vähän kuin olisi arkeologi, joka kaivaa esiin haudattua menneisyyttä. Menneisyyttä, jota he eivät haluaa tulla esiin. Vuosien jälkeen kerran kinnas internetin tiedon ja

the **NEW ORDER**

Number 276 (2022) Founded 1978 April 26, 2022 (138)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much-loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware Europeans and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and non-mixing.

Whether "Jagd" or "Utopie", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hilf Hitler!
Gerhard Laska

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!

